

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.613 van 19 november 2002
in de zaak A. 112.010/XIV-7065.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. CELEN,
 kantoor houdende te 2400 MOL,
 Bresserdijk 10

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 24 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. CELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX heeft de Armeense nationaliteit. Zij komt op 19 juli 2001 in België binnen waar zij zich op 20 juli 2001 vluchteling heeft verklaard.

1.2. Op 7 augustus 2001 wordt aan verzoekster een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betekend, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 7 augustus 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

U, staatsburger van Armenië van Armeense origine, verklaarde dat uw problemen veroorzaakt zijn door de problemen die uw zoon (H. G., o.v. 4.989.455) kreeg naar aanleiding van de aanslag op de president van Nagorno Karabach (NK) in maart 2000. Uw zoon had een goede band met S. B., toenmalig minister van defensie, die beschuldigd werd van deze aanslag. Op 11 mei 2000 kwam uw zoon bij u thuis. Na enige tijd verliet hij de woning en kwam niet meer terug. U belde naar NK, naar de schoonfamilie van uw zoon, en vernam dat uw zoon daadwerkelijk medeplichtig was aan de aanslag op de president. In september - oktober 2000 kregen jullie voor de eerste keer bezoek van de politie bij jullie thuis. Hierna kwamen in 2000 nog een aantal keren politieagenten op bezoek. In februari 2001 kwamen de agenten opnieuw langs. Ze dreigden uw kleinkind mee te nemen en sloegen uw man. Hierna kwamen de

politieagenten wekelijks langs. Ze dwongen jullie telkens de verblijfplaats van jullie zoon mee te delen. Uw man werd ook twee maal geconvoceerd doch ging niet in op deze convocaties. Toen u vernam dat uw zoon in België verbleef besloot u eveneens Armenië te verlaten. Begin juli 2001 verliet u samen met uw man Armenië. Op 20 juli 2001 vroeg u asiel aan.

Er dient te worden opgemerkt dat u voor het Commissariaat-generaal een aantal verklaringen hebt afgelegd die tegenstrijdigheden vertonen met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook met de verklaringen van uw zoon (H. G., o.v. 4.989.455) voor het Commissariaat-generaal, waardoor geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u ingeroepen problemen tot staving van uw asielrelaas. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat uw zoon daadwerkelijk medeplichtig is aan de aanslag op de president van Nagorno Karabach en dat u dit van hem persoonlijk hebt vernomen in België (CGVS, H. M., o.v. 5.116.470, p.3). Uw zoon verklaarde daarentegen voor het Commissariaat-generaal dat hij ervan beschuldigd werd samen met B., de toenmalige minister van defensie, de aanslag op de president van Nagorno Karabach te hebben beraamd (CGVS, p.8-9). Hij stelde hierover voor het Commissariaat-generaal dat hij helemaal niets met deze aanslag te maken heeft (CGVS, p.8). Daarnaast moet opgemerkt worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw man bij elk bezoek van de politie geslagen werd (DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw man slechts één keer geslagen werd (CGVS, p.7).

Gelet op bovenstaande zwaarwichtige tegenstrijdige verklaringen kan in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door u neergelegde foto's van uw zoon zijn niet van die aard dat zij bovenstaande tegenstrijdigheden kunnen rechtzetten.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon (H. G., o.v. 4.989.455) werd eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen wegens het bedrieglijk karakter ervan.”;

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat zij niet bevoegd is in te gaan op de middelen van de verzoekende partij voor zover die uitsluitend betrekking hebben op de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat zij bij brief afstand doet van deze exceptie;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert:

“De beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens;

Doordat de Commissaris-generaal stelt dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk zou zijn, steunend op artikel 52 van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster verklaringen zou afgelegd hebben die tegenstrijdigheden zouden vertonen met de verklaringen van haar zoon enerzijds alsook met haar eigen verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor geen geloof zou kunnen gehecht worden aan de door verzoekster ingeroepen problemen tot staving van haar asielrelaas;

Terwijl enerzijds de verklaringen van verzoekster grotendeels overeenstemmen met deze van haar zoon en de beperkte verschillen wellicht te wijten zijn aan het feit dat verklaringen verkeerd werden begrepen of verkeerd geïnterpreteerd, hetzij gesteund zijn op verkeerde informatie, en anderzijds verzoekster bij het eerste verhoor nauwelijks de kans had om een behoorlijke uiteenzetting te geven en slechts over een zeer beperkte tijdsruimte beschikte, wat eventuele verschillen verklaart;

Dat de verklaringen van verzoekster en haar zoon overeenstemmen;

1. De zoon van verzoekster had een goede band met S. B., toenmalig Minister van Defensie, die beschuldigd werd van de aanslag op 22 maart 2000.
 2. Op 11 mei 2000 kwam de zoon bij verzoekster thuis, na enige tijd verliet hij de woning en kwam hij niet meer terug.
 3. Uit de verklaring van verzoekster en haar echtgenoot blijkt dat hierna herhaaldelijk politieagenten langskwamen, op zoek naar de verblijfplaats van hun zoon, waaruit blijkt dat hun zoon terecht een gegronde vrees had voor vervolging.
- Dat het gegeven dat verzoekster verklaarde dat verzoekster haar zoon haar zou gezegd hebben dat hij betrokken was bij de aanslag dd. 22 maart 2000, terwijl deze enkel gesteld heeft dat hem betrokkenheid verweten wordt, slechts een gering verschilpunt uitmaakt en te wijten kan zijn aan het feit dat haar verklaringen verkeerd werden begrepen, dan wel dat zij de verklaringen van haar zoon niet juist heeft begrepen, ofwel zich steunt op verkeerde informatie van de schoonfamilie van de zoon of van de politie; Dat er geen rekening mee werd gehouden dat bij de eerste ondervraging verzoekster slechts over een zeer beperkte tijds marge beschikte om gans haar verhaal te doen; Er is nauwelijks de kans om een behoorlijke uiteenzetting te geven; Verder werd dit eerste verhoor onmiddellijk afgenomen, op een ogenblik dat verzoekster nog volledig onder de indruk was van haar ontvluchting uit haar land en aankomst in een totaal vreemd land; Tijdens het tweede interview daarentegen gaat het verhoor door in een meer ontspannen sfeer en wordt ruim de tijd gegeven om relaas te geven; Dat één en ander in acht genomen, er niet van tegenstrijdigheden of onjuistheden kan gesproken worden, minstens deze sterk dienen gerelativeerd te worden; Dat derhalve de beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens.”;

3.1.2.1. Overwegende dat volgens verzoekster de bestreden beslissing op onjuiste feitelijke gegevens steunt; dat, waar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdige verklaringen aanhaalt, verzoekster stelt dat haar verklaringen en die van haar zoon grotendeels overeenstemmen; dat de beperkte verschillen te wijten zijn aan het feit dat de betrokken verklaringen verkeerd werden begrepen of verkeerd werden geïnterpreteerd; dat verzoekster bovendien wijst op het feit dat zij bij haar eerste verhoor nauwelijks de kans had een behoorlijke uiteenzetting te geven en slechts zeer weinig tijd kreeg; dat verzoekster toen trouwens nog onder de indruk was van haar vlucht en de aankomst in een vreemd land; dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden derhalve sterk dienen gerelativeerd te worden;

3.1.2.2. Overwegende dat verzoekster niet overtuigt; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat zij op de Dienst Vreemdelingen zaken werd ondervraagd met de hulp van een tolk Armeens; dat zij het verslag van dit verhoor heeft ondertekend en bevestigd dat het overeenstemde met de door haar gegeven oprechte inlichtingen; dat er geen reden voorhanden is om aan te nemen dat er zich op dit vlak onregelmatigheden hebben afgespeeld; dat verzoeksters argumenten de onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing niet aantonen; dat de beweerde verkeerde interpretatie van haar verklaringen trouwens nergens in concreto hard wordt gemaakt; dat ook het feit dat verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingen zaken onder de indruk was van haar vlucht en haar aankomst in België, de wettigheid van de bestreden beslissing niet vermag aan te tasten; dat bijgevolg niet kan aangenomen worden dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1.

Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert:

“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens; Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;
Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en niet alle feitelijke omstandigheden in aanmerking heeft genomen;
Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Nagorno-Karabagh en de situatie van verzoekster;
Dat haar zoon gekend is als aanhanger van de voormalige Minister van Defensie en voormalige legerbevelhebber S. B.;
Dat gezien het langdurig dispuut tussen President Ghukasyan en B., laatstgenoemde werd verdacht van de aanslag op President Ghukasyan op 22 maart 2000;
Dat evenwel in ruime mate de overtuiging leefde dat de aanslag eerder een voorwendsel was om B. uit te schakelen; (zie stuk 6)
Dat niet alleen B. maar ook zijn aanhangers en familie werden gevisieerd;
Dat reeds in de loop van het jaar 2000 herhaaldelijk Politie langskwam bij verzoekster en haar echtgenoot;
Dat vanaf februari 2001 wekelijks Politie langskwam, en steeds agressiever en agressiever werd, gebruikmakend van geweld en intimidatie (toebrengen van slagen - dreiging kleinkind mee te nemen);
Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;
Dat verzoekster wel degelijk zijn (haar) land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.”;

3.2.2.1.

Overwegende dat verzoekster de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt geen rekening te hebben gehouden met alle relevante feitelijke omstandigheden, met name de specifieke toestand van Nagorno-Karabagh en de rol van verzoekster daarin; dat verzoekster verwijst naar het dispuut tussen president Ghukasyan en de voormalige legerbevelhebber B.; dat zij stelt dat haar zoon bekend is als aanhanger van deze laatste, dat reeds in de loop van 2000 de politie regelmatig langskwam, dat vanaf februari 2001 dit zelfs wekelijks gebeurde en hun optreden agressiever werd;

3.2.2.2.

Overwegende dat verzoekster zich vergist; dat in de bestreden beslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeksters verklaringen heeft beoordeeld die zij heeft ingeroepen ter staving van haar asielaanvraag; dat deze beoordeling wel degelijk de aangehaalde problemen van verzoekster betreft ten gevolge van het feit dat haar zoon problemen kende naar aanleiding van de aanslag op de president; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de betrokken verklaringen waardoor hij geen geloof hecht aan de door verzoekster ingeroepen problemen; dat de eerste verwerende partij niets kan verweten worden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan

die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bedrieglijkheid van een asielaanvraag kan besluiten door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen niet kan aangenomen worden; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster als derde middel aanvoert:

“Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.

Doordat de beslissing louter gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;
Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl - de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens

- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moeten blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster als bedrieglijk beschouwt louter en alleen omdat de verklaring van verzoekster (in beperkte mate) afwijkend is van de verklaring van haar zoon;

Dat blijkbaar de Commissaris-generaal in de beslissingen ten aanzien van de zoon van verzoekster de asielaanvraag eveneens en om zelfde redenen als bedrieglijk heeft beschouwd;

Dat op geen enkele wijze blijkt dat de verklaring van verzoekster bedrieglijk, leugenachtig, of zelfs onjuist zou zijn;

Dat terzake geen enkele verdere motivering wordt gegeven en de Commissaris-generaal zich beperkt te zeggen dat de verklaringen van verzoekster bedrieglijk zijn omdat deze niet overeenstemmen met de verklaringen van haar zoon, die evenzeer als bedrieglijk worden beschouwd;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;
Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen,

En zodat hierdoor - al dan niet met overtreding van substantiële voorgeschreven vormen - de machtsafwijking en/of machtsoverschrijding klaarblijkelijk voorkomen en bewezen zijn;

En zodat de aangevochten beslissing strijdig is met artikel 6 en 6bis van de Grondwet en het daarin gestelde gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, en via deze artikelen 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.”;

3.3.2.1. Overwegende dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing blijkt te betwisten omdat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel baseert op tegenstrijdige verklaringen zonder dat daaruit een belangenafweging blijkt tussen haar belangen enerzijds en die van de overheid anderzijds;

3.3.2.2. Overwegende dat verzoeksters argumenten irrelevant zijn in de mate dat ze nergens in concreto ingaan op de werkelijke vaststellingen uit de bestreden beslissing; dat, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, er geen reden voorhanden is waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onwettig zou zijn tewerk gegaan waar hij tot de bedrieglijkheid van verzoeksters asielaanvraag besluit op grond van tegenstrijdige verklaringen; dat, vermits verzoekster daarenboven geen enkel pertinent element aanhaalt ter weerlegging van de motieven, en zich beperkt tot algemene beschouwingen, de wettigheid van de bestreden beslissing op dit vlak niet in het gedrang komt; dat verzoekster alleszins niet overtuigt van het tegendeel; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.